

LIBRIS

We know
books

Elena Cehpilka

BUCURIE

Povestiri pentru copii

Traducere și adaptare:

Pr. prof. Adrian Chiagă

EDITURA EGUMENITA

2026

Cuprins

Darul bunicului	7
Ziua de naștere	17
Merele	24
Pisoiul Vasia și stăpânii lui	26
Iedul	39
La sanatoriu	47
Olya și Nadia	57
Rugăciunea neascultată	60
Bunica cea nouă	63
Cuvinte rele	74
Prietena	78
Papagalul	88
Praștia	94
Prietenii	96
Nota 4	99
Nu vreau să fiu credincioasă	102
Concursul de creație	105
Vadic	111
Întâlnire cu Iisus	121

Crescătorii de păsări	125
Conștiința	129
Cățelușul	132
Agitatul	140
Boala lui Antoșka	144
Povestirea unchiului Kolia	148
Surioara	154

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L.

tel./fax: 0236-326.730

e-mail : editura@egumenita.ro

www.egumenita.ro

Darul bunicului

La sfârșit de săptămână, la Vitalie a venit bunicul din sat. Vitalie îl iubea foarte mult și aștepta întotdeauna cu nerăbdare sosirea lui. Bunicul locuia complet singur; bunica murise demult, iar copiii lor plecaseră, unul după altul, la oraș. Acum el doar îi mai vizita din când în când și își primea nepoții în timpul vacanțelor de vară.

Bunicul aducea mereu copiilor o mulțime de daruri uimitoare. Și de data aceasta Vitalie a primit ceva neașteptat. Mare i-a fost uimirea când bunicul a scos din bocceluța sa o crosă frumoasă, adevărată, mirosind a rășină, și un puc greu. Surioara Liuda se bucura de o păpușă nouă, iar micuțul Anton rostogolea prin cameră o minge viu colorată, cu dungi.

— Jucați-vă cât încă vă mai bucurați de această vârstă frumoasă! Copilăria trece repede – zâmbea bătrânul în mustața lui stufoasă și căruntă.

Cu bunicul era mereu interesant. Vitalie și Liuda îi povesteau pe rând toate noutățile adunate, iar Anton, așezat comod pe genunchii lui, îi netezea

ridurile de pe obraji. Dar cel mai mult iubeau copiii momentele când bunicul le citea din Biblie și le istorisea despre primii creștini. Nepoții se mirau întotdeauna de profunzimea credinței și a dragostei lui față de Dumnezeu. Știau că și bunicul suferise mult pentru încrederea lui în Domnul. Aflaseră aceasta de la mama. Bunicul nu vorbea cu plăcere despre sine.

După prânz, Vitalie a cerut voie părinților să meargă la patinoar. Abia aștepta să joace hochei cu băieții. Puc aveau, dar crosa cea nouă o va lua neapărat. În curtea blocului lor nimeni nu mai avea una ca aceea. Băiatul visase de mult la ea și chiar se ruga în taină, înainte de culcare, în camera lui. Acum, mângâindu-i mânerul lăcuit, îi mulțumea Domnului pentru rugăciunea ascultată.

Vitalie se îmbracă iute și ieși afară. Vremea era minunată. Soarele scâldea strada înzăpezită într-o lumină strălucitoare, încât îți venea să strângi tare-tare ochii, în timp ce gerul te gădila în nas. E timpul perfect să mergi la patinoar!

Vitalie a fugit în scara vecină după prietenul său, Dima. Ei merg împreună la școală, deși Dima e cu un an mai mare. Iar duminicile stau unul lângă altul la slujbă. Vitalie nici nu a trebuit să-l roage să iasă afară.

Când a văzut crosa cea nouă și strălucitoare, Dima a fluierat admirativ și, în scurt timp, a apărut echipat complet, ca un adevărat hocheist de cartier. Crosa lui era deja veche, zgâriată în luptele de pe gheață și bine înfășurată cu bandă izolatoare albastră.

– Uau, asta da, asta e ceva! – repeta Dima fără încetare, privind cadoul bunicului. Ce bunic ai, chiar se pricepe!

Vitalie era foarte fericit.

Curând, prietenii au ajuns la patinoar. Acolo băieții deja goneau pucul pe gheață. Portarii devotați urmăreau atent ce se întâmpla pe teren. Vitalie și Dima au fost întâmpinați cu bucurie. Acum echipele aveau același număr de jucători, iar jocul urma să fie corect și captivant. Noua crosă a lui Vitalie le-a plăcut tuturor și, în scurt timp, aproape toți au jucat pe rând cu ea.

Vitalie nu fusese niciodată zgârcit, dar s-a bucurat mult când crosa i-a fost înapoiată. În ziua aceea era deosebit de sprinten pe gheață și a marcat cu entuziasm câteva goluri în poarta adversă. Desigur, crosa nu avea nicio vină – pur și simplu băiatul era într-o dispoziție excelentă.

Și iată că din nou pucul a intrat în poarta concurenților, iar susținătorii au aplaudat și au fluierat în cor, alergând pe gheață să-l felicite pe Vitalie pentru victorie.

Se pregătea deja să plece acasă, când de el s-a apropiat, legănându-se, Serghei, căpitanul echipei rivale.

– Ce, ai primit o crosă nouă și ai început să te mândrești cu ea? – a spus el printre dinți. Fără ea n-ai fi fost așa de sprinten. Hai să pariem că fără ea nici măcar nu nimerești poarta!

– Ce pariu? Am jucat cinstit – toți au văzut – și nici nu am de gând să pariez! – a explicat Vitalie.

— Ce este, ți-e frică? Vrei să pleci la mămica acasă? Eu nu te las să pleci până nu nimerești de aici poarta cu crosa mea făcută în casă, ai înțeles? Altfel – uite-așa!

Serghei și-a arătat pumnul, de care se temeau mulți băieți de pe strada lor. Vitalie nu era obișnuit să se bată, dar nici să cedeze nu voia. În jur, încurajându-l, băieții din echipa sa făceau gălăgie. În cele din urmă, el a răspuns:

— Bine, voi înscrie golul, dar doar să nu te atingi de crosa mea! Mi-a dăruit-o azi bunicul. Îți dau o gumă de mestecat dacă ratez. E în regulă?

— Așa e, Vitalie – a adăugat Dima.

Băieții l-au susținut. Dar Serghei doar a zâmbit batjocoritor și s-a grăbit spre poartă. Vitalie, fără să știe de ce, s-a emoționat foarte tare. A luat avânt, a șutat – strigăte emoționate din toate părțile, iar pucul... în mâinile dibace ale lui Serghei!

— Ei, ce zici, ți-e frică? – a zâmbit el ironic, venind în întâmpinare.

— Nu-i nimic, tot noi am câștigat azi – își liniștea Dima prietenul.

Dar Vitalie se simțea puțin stânjenit.

— Bine, acum îți aduc guma de mestecat, Serghei. Așteaptă aici!

— Da, sigur, să aștept! Acum pleci și dus ești! Parcă te-aș crede! Lasă crosa ta drept garanție, ai înțeles? După ea sigur te întorci.

Serghei a apucat crosa și, mijind ochii, s-a uitat fix la Vitalie. Iar Vitalie se gândea. Băiatul acesta bătauș din echipa opusă nu-i plăcuse niciodată, dar până

acum nu avusese de-a face cu el. Nu știa cum să procedeze, a înțeles doar un lucru – pe Serghei nu-l va putea convinge. După ce s-a gândit, băiatul a spus:

— Bine, Serghei, mă întorc imediat! Joacă-te între timp cu crosa mea, dacă tot vrei, iar eu fug până la magazin.

Vitalie alerga mai repede decât vântul. Iată-l deja acasă. Undeva în ghiozdan trebuie să fie banii pentru prânzul de la școală. Vor ajunge pentru gumă. La întrebările uimite ale bunicului și părinților a apucat doar să strige:

— Mai târziu!

Și a dispărut din nou pe ușă. Din fericire, la magazin nu era coadă și, în curând, băiatul era din nou la patinoar, cu cea mai bună gumă de mestecat în buzunar. Dar ce-i asta? Băieții din echipa lui stăteau îngrămădiți pe băncuțele joase, iar pe ceilalți nu-i mai vedea deloc. Vitalie l-a căutat din priviri pe Serghei, dar dispăruse fără urmă.

Dima, văzându-și prietenul gâfâind, s-a ridicat:

— A plecat, Vitalie. Au plecat cu toții! Noi nu i-am lăsat, dar erau mai mulți, înțelegeți?

Abia acum Vitalie a observat că toți prietenii lui aveau zgârieturi și julturi. Totul a devenit limpede și dureros de nedrept. Și-a amintit cum visase la crosă, cum se rugase pentru ea, cât se bucurase de darul bunicului.

Le-a aruncat o privire recunoscătoare băieților tăcuți. Se cunoșteau din copilărie. Totuși, aveau puține lucruri în comun: Vitalie crescuse într-o familie credincioasă și se deosebea de ei prin purtarea sa.

Băieții știau că îi pot încredința orice secret, că pot cere ajutorul lui, și el nu va râde de nimeni și nu-i va jigni pe cei mai mici. Toți îl respectau și voiau atât de mult să-l ajute!

Unul a propus să-l pândască pe Serghei seara, lângă scara blocului; altul a sugerat să meargă la el acasă și să le spună părinților totul. Dar Vitalie a murmurat:

— Mulțumesc, băieți, nu trebuie nimic! O să mă descurc singur cu el.

S-a întors în tăcere și a pornit spre casă. Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar vântul rece încerca din răspuțeri să i le usuce.

Alături mergea Dima. Hotărâse ferm ca, ajuns acasă, să se roage imediat pentru Vitalie.

Bunicul îl privea cu interes pe nepot, în timp ce acesta, stăpânindu-și cu greu plânsul, se dezbrăca în hol.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? Unde este crosa ta cea nouă? S-a rupt?

Vitalie s-a uitat în ochii buni ai bunicului și, în sfârșit, a izbucnit în plâns. Părinții și bunicul l-au ascultat cu atenție și au început să-l mângâie și să-l încurajeze. La sfârșit, bunicul l-a luat de mână și l-a dus în camera lui. Acolo și-a deschis Biblia lui veche și a citit: *Celui ce voiește să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa¹, Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema².*

¹ Matei 5, 40.

² Matei 5, 9.

— Vitalie, ție îți plac atât de mult istorisirile despre primii creștini martiri.

— Da, bunicule, dar ce legătură are asta?

— Tu, nepoate, te-ai mirat mereu de unde aveau ei atâta credință, curaj și credincioșie față de Dumnezeu. Ei bine, toate acestea se formează în noi. Domnul, prin încercări, ne pune la probă răbdarea și statornicia. Ne călește. Ne pregătește pentru viitoare mari fapte ale credinței. Dacă vrem să fim cu adevărat credincioși, trebuie să fie rezistenți și puternici. Toate acestea se sădesc în noi prin astfel de încercări. Fă cum ne învață pe noi, Mântuitorul Hristos și vei cunoaște bucuria biruinței Lui, frumusețea vieții creștine!

— Să-l iert, bunicule? Dar cum?

— Tu vrei să-l ierți? Dacă vrei, Dumnezeu îți va veni în întâmpinare – aceasta este voia Lui – și te va ajuta! Uite, Domnul chiar și pe Iuda, după trădarea din Ghetsimani, l-a numit nu dușman, ci prieten. Și nu a fost fățarnic! Așa este Domnul nostru! Lui îi era milă de ucenicul Său rătăcit, căzut în păcat. Și dacă Iuda l-ar fi cerut iertare, Iisus i-ar fi dăruit cu bucurie, dragostea Sa.

Mult au vorbit în seara aceea, în spatele ușii închise, bunicul și nepotul. Doi creștini: unul, albit de ani, puternic și statornic în nădejdea sa, aproape de sfârșitul drumului pământesc; celălalt – tânăr și sensibil, plin de emoții și energie, abia pornit pe calea vieții.

În acea seară, cerul le-a auzit rugăciunea fierbinte și a umplut două inimi de bucurie și pace.

Acolo, în camera copiilor, tânărul creștin a luat o hotărâre importantă. S-a îmbrăcat repede și a ieșit în stradă. În buzunarul paltonului avea ceva mic, dar greu și foarte prețios pentru el.

La sonerie a deschis o femeie obosită.

— Ce vrei, băiete? Ai venit și tu să te plângi de Sereoja? Te-a bătut și pe tine neastâmpăratul meu? Să știi că deja i-am tras o lecție! Înaintea ta au mai venit câțiva din curtea vecină. A scăpat de sub control de când a plecat tatăl lui. Dar nu-ți face griji, du-te acasă, îl pedepsesc și pentru tine.

Femeia nu i-a dat lui Vitalie șansa nici măcar să spună un cuvânt și i-a trântit în față ușa grea. Băiatul s-a pierdut pentru o clipă, dar a hotărât totuși să mai sune o dată.

— Ce vrei? - s-a mirat gazda, văzându-l din nou pe palier.

— Nu, mătușă, n-am venit să mă plâng. Am venit la Sereoja pentru o chestiune foarte importantă. Se poate?

— Nu vrei să te plângi? Înseamnă că ești prietenul lui? Pari așa liniștit... Probabil și tu le-ai scos peri albi părinților, ah, golănașilor!

Ușa s-a trântit din nou zgomotos în fața lui Vitalie. Băiatul s-a scărpinat nedumerit în cap:

— Nu vrea diavolul să fac cum m-a învățat bunicul! Dar nu-i va merge...

A apăsător hotărât din nou pe sonerie. Când mama lui Serghei a deschis, lui Vitalie i s-a părut că se va întoarce acasă cu vânătași. De data aceasta a început să vorbească repede:

— I-am adus un cadou, plec imediat, doar che-mați-l, vă rog!

Din adâncul camerei a apărut Serghei. Arăta ca un pui jumulit, dar ochii i s-au aprins din nou când l-a văzut pe Vitalie.

— Ce vrei? Dispari de aici! Mamă, dă-l afară!

— Lăsați-mă! - a făcut femeia un gest din mână și s-a dus la treburile ei.

— Așteaptă, Sereoja, n-am venit pentru crosă! Eu... Vitalie i-a întins un puc nou-nouț, mirosind a rășină - și-am adus asta! Că doar o crosă singură nu-i de-ajuns. Primește-l ca pe un cadou din partea mea!

Serghei a pufnit:

— Îți bați joc de mine?

— Nu, nu-mi bat joc. Ți-l dăruiesc, atât. Și să știi - nu sunt supărat pe tine! Iar guma asta e a ta. Ai câștigat-o cinstit.

Vitalie i-a pus lucrurile în mâini și, fără să aștepte răspuns, a coborât repede scările. Pe drum spre casă gândurile i se învâteau. Dar o liniște binecuvântată îi cuprinse și trupul și sufletul său.

— Am făcut totul cum ai vrut Tu, Doamne. Și acum sunt atât de bucuros! Binecuvântează-l pe Sereoja, vorbește-i Tu Însuși! Ajută-l să nu mai fie așa de rău!

Părinții și bunicul, zâmbind, au ascultat povestirea lui Vitalie despre cum s-a întâlnit, cu greu, cu dușmanul său iertat.

La sfârșit, mama a oftat:

— Se vede că are o copilărie grea, fiule. Și mamei lui îi este greu. Fără tată este greu să crești copii,